

חנוכה: להמשיך את האור לכל השנה

גילוי סוד המצווה החביבה ומשמעותה לחיי היום-יום



האור הנפלא של חנוכה דועך לאחר שמונה ימים.

האם **האור הזה** חייב להיעלם? או
שאולי יש דרך לקחת את המהות
הפנימית של נרות חנוכה ולהאיר
איתה את כל ימות השנה?

השיעור הזה יגלה לנו כיצד.



"מצוות נר חנוכה, מצווה חביבה היא עד למאוד"

הרמב"ם (הלכות חנוכה ד', י"ב)
משתמש בביטוי ייחודי זה רק עבור
מצוות נר חנוכה. הוא לא כתב כך על אף
מצווה אחרת בתורה.

מה כל כך מיוחד במצווה זו שהיא
"חביבה עד למאוד" בעיני
בורא עולם?



המקור בגמרא: הלל והודאה

הגמרא במסכת שבת (כא:): קובעת את מהות ימי החנוכה: "לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים בהלל והודאה."

הבנה: היסודות של חנוכה הם שני עמודים: אמירת הלל, והבעת הודאה.



מהי "הודאה"? ההסבר המקובל של רש"י

רש"י מסביר שה"הודאה" שקבעו
חכמים היא אמירת "על
הניסים" בתפילת שמונה עשרה
ובברכת המזון. זוהי הדרך
המוכרת לנו להודות לה' על
הניסים שאירעו בימי
החשמונאים.



התעלומה בספרו של הרמב"ם: היכן "על הניסים"?



באופן מפתיע, כאשר הרמב"ם פוסק פוסק את הלכות חנוכה, הוא אינו מזכיר ולו במילה אחת את החובה לומר "על הניסים".

הקושי

כיצד ייתכן שהרמב"ם, המעתיק את לשון הגמרא, משמיט לחלוטין את מה שלפי רש"י הוא עיקר ה"הודאה"?

הגילוי: לפי הרמב"ם, ההדלקה היא ההודאה

המפרשים מסבירים שהרמב"ם חולק על רש"י. לדעת הרמב"ם, כוונת הגמרא ב"הודאה" אינה תפילה נוספת, אלא **עצם מעשה הדלקת הנרות**. ההדלקה אינה רק **אמצעי לפרסום הנס**; היא **הביטוי המהותי** של ההודאה להשם.



הוכחה מפורשת מדברי הרמב"ם:

**"וצריך אדם להיזהר בה [במצוות נר חנוכה], כדי
להנדיע הנס ולהוסיף בשבח הקל והודיה לו
לו על הניסים שעשה לנו."**

(הלכות חנוכה ד', י"ב)

הרמב"ם כורך את ההודאה עם עצם המצווה.
מטרת ההדלקה היא להוסיף שבח והודיה.

אם כן, מדוע מצוות ההודאה הזו "חביבה עד למאוד"?

כאן אנו מגלים סוד עמוק עוד יותר, המבוסס על דברי הרמב"ן. הרמב"ן בסוף פרשת בא מגלה לנו מהי תכלית הבריאיה. זה אינו קשור רק לחנוכה, אלא לסיבה שבגללה נברא העולם.



תכלית הבריאה: שהאדם יכיר ויודה לבוראו

"...וזוהי כוונת כל המצוות, שנאמין באלוקינו
ונודה אליו שהוא בראנו; והיא כוונת היצירה
כולה, שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה,
ואין לא-ל עליון חפץ בתחתונים, מלבד זה
שידע האדם ויודה לאלוקין שבראו."

כל מטרת קיומנו היא להגיע למצב של הכרה
הודאה והודאה פעילה לבורא עולם.



חנוכה: המצווה המזקקת את תכלית הבריאה

1. תכלית קיומנו בעולם היא **להודות**
לה'.

2. מצוות **נר חנוכה**, לפי הרמב"ם, היא
מצווה שכל **מהותה** היא **הודאה.**

3. לכן, מצוות נר חנוכה היא "**חביבה עד**
למאוד" – כי היא מבטאת באופן הטהור
ביותר את הסיבה **שבשבילה נבראנו.**



לשאוב את אור ההודאה מחנוכה אל תוך השנה

כשם שחג הפסח הוא המקור ממנו
אנו שואבים אמונה לכל השנה, כך
חנוכה הוא המקור ממנו עלינו
לשאוב את כוח ההודאה.
ארגון 'קול תודה' מציע דרך
מעשית להמשיך את המצווה
החביבה הזו בכל יום ויום.



התרגול היומי: חמש דקות של אור

1. **הקדש דקה אחת** (ועדיף חמש) בכל יום.
2. **שב עם עצמך וחשוב:** על מה אני מודה לה' היום?
3. **רשום את הדברים הנפלאים ביותר** ב"פנקס ההודיה".

המטרה: לעבור על הרשימות מדי פעם
ולראות בחוש כמה חסד ה' עוטר אותך,
וכמה הוא אוהב אותך.



הברכות השופעות מלב מודה

על פי הספר "חי בתודה", המתחזק בהודאה יומית
יומית זוכה למעלות נפלאות, ובהן:

- אמונה שלמה
- אהבת השם
- ביטחון והשגחה פרטית
- עין טובה על הבריות
- הצלה מלשון הרע
- שלום בית
- זריזות במצוות
- שמחה אמיתית ומתמדת



להיות בן חביב לבורא עולם

המעשה החביב הזה, ההודאה, אינו רחוק ואינו בשמיים.
הוא בהישג ידך.

"כִּי קָרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מְאֹד,
בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשֹׂתוֹ."

(דברים ל', י"ד)

בחמש דקות ביום, אתה יכול לרכוש את עולמך
ולהיות חביב בעיני אביך שבשמיים.